

Терорът съпътства майданската власт. Интервю на Светла Василева с Дарина Григорова, Дума, 30.04.2015

Терорът съпътства майданската власт

Интервю на Светла Василева с Дарина Григорова, Дума, 30 април 2015

оригинал: <http://www.duma.bg/node/99781>

[Светла Василева](#)

30. Април 2015, брой: 96

Снимка Благвеста ЦВЕТКОВА

Дарина Григорова е родена през 1973 г. в София. Завършва история в СУ "Св. Климент Охридски", има втора специалност френски език и литература. През 2002 г. защитава докторат по история. Автор е на повече от 50 научни публикации и на книгите "Свобода и самодържавие. Руският либерализъм в края на XIX век" и "Евразийството в Русия". В момента е преподавател в Историческия факултет на СУ и ръководител на евразийския център "Via Evrasia". **"Липсата на личности сред държавните глави може да се окаже пагубна и ЕС да се превърне във фирма със съмнително бъдеще"**

- Доц. Григорова, на 2-ри май се навършва година от трагичните събития в Одеса. Те бяха началото или само брънка във веригата на терора, който заля Украйна?- В Одеса на 2 май 2014 г. не се случиха просто "трагични събития", а публична екзекуция по особено жесток начин, характерен за почерка на украинските националисти - в Дома на профсъюзите на площада със символичното име "Куликово поле" бяха изгорени живи мирно протестиращи граждани само заради отказа им да приемат преврата след Майдана и насилствената украинизация, която го последва. Киев не разследва ефективно това престъпление, както и много други преди и след него, защото ги покровителства. Президентът Порошенко на посещение в Одеса (октомври 2014 г.) директно призна съучастието си: "Одеса заплати много висока цена на 2 май, за да види какво можеше да се случи, ако тогава ние не защитихме... не спряхме натиска на сепаратистите... Одеса я наричат бандеровска. По-голям комплимент за Одеса за мен не съществува." Терорът съпътства майданската власт. На 9 май 2014 г. беше разстреляно шествието за Деня на победата в Мариупол - пак безнаказано. Разпространи се практиката на "мусорна люстрация" - публично натикване в кофи за боклук на набедени за противници на Майдана украинци. Наложиха се и терминът "битов сепаратизъм" за симпатизиращи на Русия украинци, подлежащи на донос и наказание. Наскоро стана популярно обвинението на инакомислещите в "украинофобия". За изблиците на човеконенавист в украинските социални мрежи примерите са драстични, изгорените одесити бяха

наричани "шишчета по колорадски", а после се появиха в официалните менюта на киевски ресторанти. На партита ритуално се "изяждаше" бебе-сепаратист - снимките на този символичен канибализъм, или направо сатанизъм, се разпространяваха гордо в мрежата като патриотичен пърформънс. Това не е сцена от нискобюджетен и долнопробен трилър, а съзнателно дехуманизиране на украинските граждани, осмелили се да отхвърлят "революцията на достойнството" - и властта не само че не възпира, но поощрява подобен език и поведение на омразата, защото войната е една от малкото й останали опори при икономическата разруха - без враг и братоубийствен конфликт властта ще стане обект на недоволството на всички украинци, без значение от коя област са, защото стандартът им приближава Третия свят стремително, а за това ли скачаха на Майдана. - Последните убийства бяха на журналиста Олес Бузина и депутатата Олег Калашников. Те обаче са известни, а колко мирни граждани паднаха жертва. Какво се случи с градовете, селата, инфраструктурата, с живота на хората? - Убийството на писателя и журналиста Олес Бузина е много тежък удар върху съвременната украинска култура. Той беше ярък, нестандартен, с казашко свободолюбие, съчетано с особена мекота и миролюбие - един от малкото киевчани-интелектуалци, който не се боеше да говори истината, така както я вижда, без да се съобразява с политическата конюнктура преди и след Майдана. Независим беше и защото живееше от хонорарите на книгите си, които в момента са забранени в Украйна (пореден пример за мракобесието на майданската власт) и беше от малцината журналисти, показващи украинския конфликт от всички гледни точки. Олес Бузина беше неудобен на властта със смелостта да мисли на глас и да призовава към мир - наричаше т.нар. АТО "гражданска братоубийствена война на Украйна срещу Украйна", в която не може да има победител. Бузина единствен продължаваше публично да задава въпроса "защо отрязаха дърветата на ул. "Институтская" след стрелбата на снайперите, за да унищожат следите от куршумите", и отговаряше пак на всеослушание: "победителите отрязаха дърветата", защото им е изгодно. Олес Бузина имаше интересни и верни наблюдения за постсъветска Украйна - според него проблемите на държавата започват от Леонид Кучма, при когото в системата на образованието се "залагат основите на възпитанието на дресирания тясно скроен човек" и резултатът е създаването на "телевизионния човек", в който лесно се включва стадният инстинкт. Той обвиняваше Кучма за пропадането на журналистиката в Украйна, използваше термина "кучмизъм" - когато страната, или както той се изразяваше, "корпорацията под названието Украйна", се управлява от "договорките на различни бизнес групи" или олигарси, т.е. проблемите са стари, поради което Майданът е "негатив на властта". Бузина беше неудобен на майданската власт и с отношението си към руската култура като украински писател, пишещ книгите си на руски език - за него съзвучието на двете култури: украинската и руската, е нещо естествено, двуезичието е културно богатство, а не заплаха, каквито комплекси има при галичаните, самият Бузина неслучайно пише книгата "Възраждането на Малорусия" и се смята за малорос, което не се вписва в галичанската концепция на етноцентричен национализъм с русофобията като консолидираща идея. Бузина възприемаше и георгиевската лентичка като част от украинската памет, защото милион и половина украинци са кавалери на орден на славата. Обвиняваха го в проруски позиции само защото беше против пещерния национализъм на Майдана - антимайдански не значи проруски - но това е логиката на "кой не скача, е червен" - "който е против Майдана, е проруски сепаратист". Напротив, Бузина критикуваше руската пропагандна машина, обобщаваща Майдана само като фашистко сбороище с цел мобилизация на "телевизионния човек". Бузина сравняваше и антитерористичната операция на Киев като имитация на руската "контратерористична операция в Чечения" през 90-те г. Много дълго може да се говори за Бузина, съчетаващ и романтичния подход към белогвардейците, характерен за началото на 90-те, на младини той е националист, но след като прочита "Бялата гвардия" на Михаил Булгаков (още един знаменит киевчанин) става малорос. Неслучайно Киев е забранил екранизацията на Булгаков, защото силата на изкуството е несравнима с всяка пропаганда. С личния си пример на украинец малорос Бузина доказва максимата, че "в Украйна, за разлика от Русия, не е прието да се уважава властта", защото гетман може да стане всеки казак, същото е и с украинския президент - докато руската традиция е противоположна - тя сакрализира властта. Питате за живота на хората - икономически срив, терор, доноси, страх, това са плодовете на Майдана. В Донбас на територията на двете непризнати републики - ДНР и ЛНР, гражданите поправят с руска помощ щетите от киевските обстрели - имаше едно показателно заглавие в украински сайт: "терористите възстановиха за 12 дни железопътната гара в Донецк". Тук ще се съглася пак с Олес Бузина, че "най-големият проблем на Украйна е, че тя не познава себе си". - Ролята на САЩ в събитията в Украйна не е тайна. - САЩ бяха инициатор на Майдана, а Русия прие предизвикателството и реагира остро. С думите на Викторина Нюланд "fuck the EU" се обобщава съвременното отношение на САЩ не само към ЕС, но и към Украйна - като към територия, подлежаща на усвояване - пазар (ЕС) и ресурси (Украйна). Колкото до Русия, тя пожъна плодовете на външнополитическата си недалновидност, следваща максимата "има тръба - има политика, няма тръба, няма политика", груба грешка, която тепърва трябва да се оправя, но иска много време и последователност, нещо, което не е характерно за руския манталитет, действащ импулсивно и безкрайно изобретателно само когато го нападат - това е и основният пропуск на САЩ с промайданската си политика в Украйна - нападна Русия, следвайки агресивния тактически Бжежински, а не мъдрият стратегически Кисинджър. - Защо Европа си "затвори очите" за случващото се? - Ако имате предвид ЕС, то трагедията в Украйна е не повече безинтересна на европейците от тази в Близкия изток или в Северна Африка, макар че подобно късогледство на половиндневка, даже не на едnodневка, може да се отрази на европейската сигурност силно негативно. Няма ярки личности сред политическия елит на ЕС за момента и тази деградация е повсеместна и доста тягостна. Европейските политици заприличват все повече на дребни счетоводители формалисти, виждащи не по-далече от мандата си, което не може да се нарече политически хоризонт, а по-скоро наподобява изразителната и не особено интелигентна поза на щрауса. В този смисъл и ние не сме изключение, за съжаление. А при водещата се битка на държавите с транснационалните корпорации липсата на личности сред държавните глави може да се окаже пагубна и ЕС да се

превърне във фирма със съмнително бъдеще. Оттук и яростната съпротива на САЩ към всеки възможен опит за съюз на Русия с Германия, който единствен би могъл да изведе европейците на евразийските простори.